

ville stille til Finanskassen. Det er en Udtalelse, der ikke er ny, den er ogsaa fremkommen fra den tidligere Finansminister og Konseilspræsident, saa det var Medlemmerne forberedte paa. Men det vilde glæde mig, hvis det kunde lykkes den Kommission, som den højtærede Konseilspræsident ønsker at faa nedsat til at gennemgaa Finansloven, at finde Omraader, hvor der paa gavnlig Maade kunde foretages Ændringer med Hensyn til mange af de gamle Bevillinger paa Finansloven. Naar en Bevilling er kommen paa Finansloven, er det nemlig sjældent, at den tages ud igen. Hvor meget der kan opnaas, skal jeg ikke udtale mig om, men, naar der skal spares i de forskellige Erhverv, er det nødvendigt, at de forskellige Erhverv gøre op, hver for sit Vedkommende, hvilke Konti der nødvendigvis maa blive staaende, og hvilke Konti der fremtidig vil kunne reduceres. For Landbrugets Vedkommende er der forskellige Omraader, hvor der ikke godt kan reduceres i Øjeblikket. Der er saaledes Veterinær- og Landbohøjskolen, der er de forskellige Forsøgsstationer. Det er ikke den enkeltes Sag, men Samfundets Sag at faa disse Forsøg udførte saa praktisk, at de have Betydning for hele Landet. Ved Tilskuddet til Planteavlens Fremme er der at sige, at vi endnu ikke ere komne saa vidt, at vi paa det Omraade ere naaede til klare og bestemte Resultater, saa her kan Tilskuddet heller ikke godt undværes i Øjeblikket. Det samme gælder Frøkontrollen. Saa have vi Tuberkulosens Bekæmpelse, hvortil der anvendes mange Penge, det er ogsaa en Samfundssag.

Jeg vil indskyde den Bemærkning, at i Henhold til Loven af 5. Februar 1904, § 5, stilles der paa Finansloven en Sum af 60,000 Kr. til Raadighed til Bekæmpelse af Yvertuberkulose. Denne Sum har ganske vist vist sig tilstrækkelig, men man har gjort den Erfaring ude i Landet, at det Vederlag, der ydes til dem, der faa deres Kreaturer slaede ned, er saa ringe, at de, der skulle have det, i Regelen undlade at melde til Dyrslægen, at de have en saadan Ko, som trænger til Nedslagtning, og saa vedblive de at bruge Mælken af den til Skade for Samfundet. Jeg vil henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, at det Vederlag, der ydes for Nedslagtning af disse Kreaturer, bliver lidt større, for at de vedkommende kunne være interesserede i ikke saaledes at benytte Køer med Yvertuberkulose.

Jeg skal derefter vende mig til en

anden Side af Landbrugsministeriets Budget. Jeg mener, at Tiden snart maa være inde, da Landmanden selv maa kunne indse, at der kan foretages Indskrænkninger i forskellige Tilskud fra Staten. Det gælder f. Eks. navnlig Husdyrloven af 23. Maj 1902. Ifølge den anvendes der til Præmier godt 300,000 Kr. aarlig. Jeg mener, vi afholde alt for mange smaa og store Dyrskuer her i Landet, de komme for hurtigt efter hinanden, og det er kostbart ikke alene for Samfundet, men ogsaa for dem, der skulle udstille. Det Udbytte, der opnaas derved, er for lille i Forhold til de Anstrengelser, der gøres. Noget lignende gælder f. Eks. Landsudstillingen i Aarhus, hvor vi vel maatte beundre, hvad Haandværk og Industri kunne frembringe i vort Land, men med det samme maatte opkaste det Spørgsmaal, om det ikke er for ofte, der lægges saa store Udgifter paa de Samfundsvirksomheder, der ere tvungne til at møde op paa saadanne Udstillinger. Jeg tror, det bliver for kostbart for Landet, naar de komme for ofte. Med Hensyn til Landbruget mener jeg, at man kunde indskrænke det Beløb, der anvendes til Landboforeningerne, ved at stryge Tilskuddet til de mindre lokale Dyrskuer og samle disse i store Fællesskuer, ledede af Landboforeningerne.

Saa anvendes der ca. 400,000 Kr. i Tilskud til forskellige Foreninger. Naar en Forening køber en Hest — det er navnlig i Jylland, man fra Øerne køber Heste til høj Pris —, giver Staten et godt Tilskud, indtil 4,000 Kr. af Købesummen i Løbet af 5 Aar. Desforuden anvendes Præmier til disse Heste. Nu mener jeg, at vi ere komne til det Tidspunkt, hvor disse Foreninger kunne bære sig selv. Have vi Raad til at købe de dyre Heste, saa behøve vi heller ikke at have Staten til at betale dem.

Det samme gælder Kvægavlsforeningerne. Jeg har som Formand for en Kvægavlsforening ofte følt mig besværet ved at skulle hæve de 150 Kr. af Staten til Hjælp for at holde en Tyr i Foreningen. Men selvfølgelig er Forholdet saaledes, at saa længe den ene faar Tilskud, vil den anden ogsaa have det.

Vi have Svineavlsforeninger, hvor Medlemmerne købe en Orne i Fællesskab og lader den bedække 50 Søer. Staten betaler dem saa 1 Kr. for hver af de Søer, som blive bedækkede. Jeg tror ikke, dette Tilskud behøves, thi saadanne Foreninger kunne godt klare sig foruden.